

DE ARBEIDERSRAAD

RADEN-KOMMUNISTIESE BESCHOUWINGEN

Nr. 3.

2e Jaargang

Maart 1936

Prys: 5 ct.

DREIGENDE WERELDOORLOG

Feiten en gestalten.

Weer zijn in een periode van enkele maanden de tegenstellingen tussen de elkaar bestrijdende kapitaalsmachten reusachtig gegroeid. In razende vaart snelt het kapitalisme naar een nieuwe wereldkatasrofe. Wereldkatasrofe die slechts voorkomen zal kunnen worden als het proletariaat in betrekkelijk korte tijd als revolutionaire klasse-eenheid zal weten op te treden. Wereldkatasrofe niet alleen van politieke of economische aard, doch een die beslissen zal over het leven en de richting van de menselijke ontwikkeling voor generaties. Politieke en sociale aardverschuivingen die de basis zullen leggen voor de verhoudingen waarbinnen de arbeidersklasse zijn strijd zal moeten voeren. Het is een proletarisch belang van de eerste orde dat door bewust revolutionair klasse-optreden een wereld-oorlog wordt voorkomen. Niet alleen om de niet te benaderen som van ellende en leed die zulk een katasrofe over de wereld zou brengen, doch vooral omdat het verhinderen van zulk een wereld-oorlog door het proletariaat, betekent dat het niet de gedegeneerde bourgeoisie, doch de scheppende arbeidersklasse zijn zal die het raan, de basis aan zal geven waarin de mensheid zijn strijd voor sociale vernieuwing zal voeren. Terecht zei dan ook, in een overigens volkomen reformistische beschouwing de heer Morrison van de Labour Party: "Het zou echter geen goede erfnis zijn, die een nieuwe orde van zaken dan (na een wereld-oorlog) zou hebben te aanvaarden." Inderdaad. Daarom mag het proletariaat zich niet overgeven aan de defaitistische laat-maar-waaien-ideologie van sommige "revolutionairen" die menen dat een wereld-oorlog "onvermijdelijk" zou zijn. Dat eerst door een dergelijke katasrofe de proletarische revolutie kans zou krijgen. De tactiek van de arbeidersklasse die haar historische taak begrijpt, zal niet kunnen zijn: door oorlog tot revolutie, de katasrofe proletarische revolutie ter verhindering van de oorlog. Niet de oorlog doch de revolutie is de sociaal-politieke methode waardoor de arbeidersklasse een nieuwe wereld scheppen kan.

Niemand is in staat volledig vooruit te zien, hoe aan het einde van dit overgangstijdperk het gezicht der wereld zal zijn. Wel echter is het de taak van de revolutionaire avant-garde-groepen, om te trachten nu reeds, door een scherpe analyse van de feiten, de grote lijn van de ontwikkeling bloot te leggen en de positie en de taak van de arbeidersklasse als zelfstandige economische en politieke factor in het wereldgebeuren aan te geven. Tans reeds dient te worden opgetreden voor de vorming van een doelbewuste, zich op de raden van arbeiders baserende revolutionair politieke partij van het proletariaat. Oude scheidingslijnen zullen voor de vorming van zulk een internationale revolutionaire partij van de arbeidersklasse geen waarde hebben. In alle partijen, in alle formaties van de arbeidersbeweging groeien de voorwaarden voor de ontwikkeling van zulk een revolutionaire partij van de arbeidersklasse.

Dit tijdschrift van kapitalistische ontbinding geeft een beeld van de ontzettende verwarring en onmacht van de bezittende klasse, die, in haar prominente delen, de wereld leet te leiden. Toont ons een beeld van de toenemende onmacht van het kapitalisme om tot herstel van het economische, sociale en politieke evenwicht der wereld te komen. Een herstel waaraan een nieuw evenwicht in de geesten vooraf zou moeten gaan. Een beeld van verwildering en degeneratie, dat nog aangevuld en als het ware, onderstreopt

wordt door de nog steeds niet overwonnen zwakte van de europese arbeiders-klasse en uit het gebeuren van onze tijd praktische revolutionaire konklusies te trekken en dus zelf de leiding der wereld in handen te nemen. Een zwakte, die het resultaat is van het betrekkelijk statiese karakter van menselijk impulst tegenover de razende vaart van de ontwikkeling. De ontwikkeling van het inzicht is achtergeraakt bij de ontwikkeling van de gebeurtenissen. De historische gebondenheid van de arbeidersklasse aan het kapitalisme, zoals die in de bloedperiode van het kapitaal gegroeid was en die de feitelijke erkenning van de bourgeoisie als leidende macht in geheel het menselijke leven inhield, leeft ook tans nog in de geest van de arbeidersklasse voort. Voort een traditie die het proletariaat belet in te zien dat deze periode van maatschappelijke omacht der bourgeoisie histories tevens de aanvang zal moeten zijn van het zelfstandige optreden van het proletariaat als klasse.

Wie wel eens met verbijstering, met het gevoel een onbegrepen vreemde wereld voor zich te zien, geketent heeft, naar die fantastiese doelen van den laat-middel-eeuwsen Vlaming Teniers d.o. -- die aan de geest van de ondergaande middeleeuwen ontsproten heksen-bacchanalen en duivels-karnavals -- zal zich aan een vergelijking met de ontarding en verwildering van onze eigen tijd niet kunnen onttrekken. Alleen zal hij moeten toegeven dat de schrikwekkende hellevegen, de verwrongen wrede nonbakdessendier middel-eeuwse helle-gestalten, toch slechts aandoen als karikaturale karnavals-schimmen, tegenover de kille, "zakelijke", geraffineerde wreedheid en barbaarsheid van de gestalten en gebeurtenissen die onze eigen tijd karakteriseren. Men behoeft slechts te plukken van het overladen volle, giftige bloemenveld der feiten om als een weerzinwekkende realiteit, helse tonelen, verwrongen gestalten en groevenrijge huichelsnoelen te zien opdruipen, waarbij ons de fantasie van den laat-middeleeuwer als kinderlike onschuld aandoet.

Tokio. 28. Februari: Nationalistische officieren richten een bloedbad aan onder de leden der japanse regering, die naar hun smaak niet agressief imperialistisch genoeg optraden. Die dus te lang aarzelden om de grote bloed- orgie over de gehele wereld te ontketenen, die "wereldoorlog" genoemd wordt. Doch die in werkelijkheid een ongekende vernietiging van het leven en van alle menselijke kultuur is. Wie denkt bij deze moord-uitbarsting niet aan dat andere noord-bacchanaal, aan het bloedige week-end van Juni '34, toen Hitler zich op zo beschaafde en kulturele wijze ontdoed van een aantal van zijn vroegere vrienden die hem te lastig waren geworden? (Terwijl enige van zijn secondanten, o.a. de onuitsprekelijke "generaal" Goring, de man die 'staal zoveel gezonder dan boter' vindt, van de gelegenheid gebruik maakten om zich onder de hand van een aantal voor hem lastige "objecten" te ontdoen)

4. Maart: Italiaans vliegtuig strooit bommen gevuld met mosterdgas uit over de woelose bevolking van Alamata. (een bericht uit vele, waarvan de herhaling naar het snijdende woord van Iuliatuli "centonig" zou worden)

5. Maart: Italiaans vliegtuig strooit van geringe hoogte circa 40 bommen op een engelse rode-kruis ambulance. 3 in de ambulance verpleegde gewonden werden op slag gedood, vier andere overleden later. (Dese aanvallen op britse Rode Kruis ambulansen hebben zich tot dusver nog twee keer herhaald.)

Ivoren enige malen vanuit de lucht gebombardeerd.

Maarschalk Badoglio verklaart: De oorlog in Abessinië is tans nog slechts een mensenvijand. So vernielen de ventijnig slanke reuzewespen van de italiaanse luchtvloot een primitieve bevolking. Kijk naar de foto's van die "open" en onbeschermd abessijnse 'steden' en dorpen en stel U voor wat hier een "luchtaanval" betekent. Lees de niet meer bij te houden berichten van achtervolging van terugtrekkende armzalig bewapende abessijnen door vlieg- machines die hen bestreelden met brandbommen en andere uit de hemel vallende italiaanse kultuurproducten en ge begrijpt dat het italiaanse imperia- lisme tans op de "onbeschaafde" zwarten een 'beschavingsmethode' toepast gelijk aan die waardoor in Amerika het opkomende kapitalisme, het ameri- kaanse steppe-dier, de bisen, vernietigde. (Van de bisen zijn nog enige exemplaren in natuurreservaten te besichtigen)

En wij slaan een reeks feiten over, om het laatste overweldigende en belangrijkste te noemen, de beruchte rede van Hitler op Zaterdag 7 dezer. De vierde grote coupe de theatre, het vierde historiese en bloedige week-end van den bruinen diktator. Een histories week-end dat voor Europa men gaan betekenen.... een vernieuwingsvuldiging in de zoveelste nacht van het gebeuren in Abessinië. Het behoeft niet te verwonderen dat deze macabre

toespraak, dit hors d'oeuvre van het moordgerecht, waaraan de europese massa's zich de dood zullen gaan eten, naar alle regelen van de militair-politieke serveerkunst werd opgelind in zilverblanke vredesschotels.... Beweerde ook Mussolini niet dat de Abessijnen eigenlijk Italië aanvielen? Ieder weet: de konsekwentie van dese nieuwe Hitler-rede, de konsekwentie van het binnen- rukken van de Pruisen in het Rijnland is.... **W E R E L D O O R L O G .**

Dit zijn enkele van de reeks groengiftige feiten.

En de gestalten....? Iedere tijd heeft zijn eigen heldenfiguren.... De onze wordt getypeerd door een held als ... Mussolini, de renegaat van het socialisme, de man die nog in de aanvang van de 'vorige' wereldoorlog een van de heftigste tegenstanders van de oorlog was. De man die op buitengewoon scherpe wijze de... koloniale oorlogen bestreed. Zie hoe hij dit deed: De 18 Augustus 1914 schreef hij o.a. "De oorlog tussen naties is de bloed- dorstigste vorm van klasse-samenwerking. De bourgeoisie is gelukkig-- men kan het in haar pers vaststellen-- wanneer zij het proletariaat en zijn zelfstandigheid als klasse op het altaar van het vaderland kan verpletteren. En verder, de bourgeoisie "verschuilt zich achter grote woorden als vader- land, plicht, onaantastbaarheid van het grondgebied enzovoort. Maar de kern van de zaak verandert daardoor niet. Dat is de diepe rede die ons de oorlog doet verfoeien." (zie Borghi, Mussolini in z'n hemd pag. 65.)

In de "Avanti" van 12 Juni 1914 schreef de aanstichter van de abessijnse oorlog: "Wat een droef ontaken voor de heersende klassen in Italië. Zij wiegden zich op de illusie, dat de oorlog in Lybië de eensgezindheid van het nationaal gevoel had teweeggebracht, zowel in binnen als buitenland. Er is geen klasse meer, geen klassenstrijd, zei men, geen algemene staking meer mogelijk, doch er is naar een verkeertheit: de natie. In haar verdwijnen de klassen en hun tegenstellingen, de partijen en hun ideologieën. De oorlog in Lybië moest ook het einde van het italiaanse socialisme aangeven. Daarop hoopte men tenminste, al bekende men zich dit niet openlijk. Nooit werd een darter hoop gevolgd door een bitterder ontgoocheling." en verder: "Het prole- tariaat is er nog bij ons en het verheft zich tegen het vaderland der nationalistes". (zie Borghi a.b. pag 56) Biedaar een der heldengestalten van onze tijd in zijn uitlatingen over oorlog en... lach niet: koloniale oorlog. Biedaar de diktator die zich in nachtswaan de caesar waant van een nieuw imperium langs de middellandse zee, doch die niet is gelijk de caesar der oude romen en maar veel eer die afzichtelijke, dubbelzinnige romeinse afged Janus. De man met het dubbele aangezicht. Arme oude Teniers! Verbleken bij zulke "heldengestalten" je fantastiese figuren niet?

En zie Hitler. Die andere "heldenfiguur van onze tijd. De man van een demagogie donkere rassermystiek, de germanen-aanvoerder uit het oostenrijk- se Braunau, die de oude Hindenburg de weg naar het Walhalla wees, al ging hij hen op die weg niet voor. De man die de wereld giftige oorlogsboeketten toewerpt en er een gezicht bij trekt of hij alle aardse en hemelse geluk- saligheden over ons uitstort. De bruine diktator, Oberster Kriegsherr, Rijks- kanselier en wettig gepatenteerd en voorgeschreven afgedsbeeld van het Derde Rijk. De man in wiens naam miljoenen en miljoenen Duitsers als on- derwerpen knechten, aan handen en voeten gebonden aan het kapitaal werden overgeleverd. De man in wiens naam tienduizenden Duitse proleten gearmd en gefolterd worden. De man die bij dit alles doet alsof hij de... Messias van het Duitse volk is, die de Duitsers zal invoeren in het duizendjarig Rijk van Vrijheid, Volkseenheden en Macht.... vooral **M A C H T**. De man die dese in Duitsland toegepaste tactiek tans ook tot de methode van zijn bui- tenlandse politiek gemaakt heeft.

Die die andere heldengestalte, net onder Hitler staande, de Rijksweer- generaal von Blomberg. Die dit kil zakelijke masker, iedere trek een stenen pruisiese soldatentronie. Hoer hoe deze man Hitlers oorlogsdreiging verdedigt door... een beroep te doen op de afzichtelijke wreedheid van de oorlog. Zie hoe dese pruisiese jonker zich in bochten wringt om de daad van zijn meester als 'vredesdaad' aan te prijzen. Bedenk dat dese man is leider van de Duitse generaliteit en dus precies de waarde van dit optreden van Hitler weet te schatten, precies weet welke vreeselijke onbeschrijfelijke gevolgen voor de mensheid, voor het leven en voor de kultuur de daad van zijn meester heeft.... En erken dan dat tegenover zulk een afzichtelijke huichelgrinas Teniers duivels aandoen als die onschuldige goedig-vrolijke kinderegeltjes die van de plafonds der stevig etende en vrolijk drinkende patrieders van de nederlandse renaissance op hun welvoldane en wijnrode neesters neerkijken....

Bekijk die andere gestalten uit de heldenkermis van onze tijd. Des quere- lante, wrede byzantijnse **vetwanst Goring**, "Lanetta-Hermann" zoals Claire

Wall Dorf hem in haar spozang "Hermann heest er" aanduidde. En zie het met leest als typering van onze tijd die andere 'heldenfiguur' uit de stiftige modderpoelen van het Derde Rijk opruipen, de "Hermann" Julius Streicher. De man wiens naam reeds een gifgas is. De sadist die o.a. de uitgave van het onzegbaar gore hitsblad "Der Stürmer" op zijn geweten heeft. Van dezen "Hermann" gaf de heer mr. Wendelaar op een vergadering in het amsterdamsche Bellevue het volgende beeld: "Streicher, de uitgever, heeft zich aan vele belennisdrijven schuldig gemaakt". Deze progromitser, die het bestaan heeft te misdaad van het oprakelen van de rituele moord op zijn konto te nemen, de man die alle nogelijke achterlijkheid weer ten troon heft, die dank zij zijn invloed op Hitler in staat is weliks zijn pornografies vuil in te enten in de geest van de duitse jeugd opdat deze voor werkelijke beschaving en vooruitgang immuun worde, is een van de voornaamste geestelijke leiders van het "Derde Rijk". Moraal-prediker en rechtsverdraaier, afgodendienaar en kwakzalver... is dit geen gestalte die alle langsmuitige, krompottige en groengiftige schrikbeelden van den heksenschilder in de schaduw stelt? Typeert hij niet mede dit tijdperk en... de weg die onze wereld dreigt te zullen gaan. (Men bedenke overigens dat Streichers hitsblad in de winkel van Lussert -- c n z e "nationale" heldenfiguur -- zij het in de achterkamer, verrecht werd, opdat ook Nederland van dit nobele geestesproduct niet verstoken zou blijven en ook in dit opzicht, hij zou zijn en men begrijpt hoever de barbaarsheid reeds is doorgedrongen).

Nu zijn er in en buiten de arbeidersbeweging, reformisten en "revolutionairen", "linksen", die menen dat dit alles met barbaarsheid en degeneratie niets te maken heeft, ja, dat hier zelfs van een zekere vooruitgang tegenover het oude individualistische, liberalistische kapitalisme kan worden gesproken. Tot hen zeggen wij: gij begrijpt het wezen, de kern van onze tijd niet! Het fascisme en de andere burgerlijke vormen van onze tijd kunnen in geen enkel opzicht vooruitgang, kracht of werkelijke echte grootheid, van welke soort dan ook betekenen, omdat ze als politieke en als morele vormen uiting zijn van de verslechting, de ondergang van het kapitalisme. Een ondergaand systeem kan geen nieuwe, innerlijk sterke politieke vormen voortbrengen. Zonder begrip van de crisis van het kapitalisme is het wezen van de politieke vormen van onze tijd, het karakter van de politieke figuren en gebeurtenissen die haar typeren niet te begrijpen. Al die barbaarsheid en degeneratie, die afzichtelijke figuren en gebeurtenissen zijn geen toevallige verschijnselen. Zij zijn kenmerkend voor dit tijdvak van kapitalistische ondergang. Al deze afzichtelijke lijk waansin is de z i n van het ondergaande kapitalisme.

Alle vraagstukken en verwickelingen die onze tijd kenmerken worden tenslotte bepaald door de economische toestand waarin de maatschappij verkeert. Zo is dus de internationale situatie niet te begrijpen, zonder rekening te houden met het dwingende karakter van de tegenwoordige economische verhoudingen voor geheel de politieke ontwikkeling.

Economische Ondergrond

Sinds jaar en dag hebben we duidelijk en onomwonden ons standpunt verdedigd dat het de economische crisissituatie is, die het karakter van dit tijdvak bepaalt, die de internationale politiek beheerst en die de grondslag moet zijn waarop de proletarische beweging, die de historische taak heeft een nieuwe wereld te scheppen, zich moet baseren. Door geheel de nieuwere geschiedenis heen zijn het de grote crisissituaties geweest die de voorwaarde vormen voor nieuwere revolutionaire ontwikkeling. Het is juist een bewijs van de ongeschiktheid der officiële arbeidersbeweging om de leiding van de maatschappij op zich te nemen, dat zij de z e revolutionaire betekenis van de crisis niet begrijpt en niet durft te erkennen. Van links tot rechts, van kommintern tot IVV, zien wij integendeel pogingen om het kapitalisme nieuw leven in te blazen. Pogingen die gedoemd zijn te mislukken. Zie bij voorbeeld de ontwikkeling in België. Hoeveel schoons had men van de kant van de officiële arbeidersbeweging de arbeidersklasse hieromtrent niet voorgespiegeld? Zelfs de kommintern-partijen, aanvankelijk zich tegen de plannen van de DWP verzettend, hebben zich tenslotte aan het politieke initiatief van de tweede internationale onderworpen. Wat is het resultaat? In een redevoering die H e n d r i k d e M a n in de Belgische tweede kamer hield valt ons het volgende op: "Niettemin zijn het juist de zakenlieden en industrielen die tot nu toe de grootste voordelen hebben geplukt van de regeringpolitiek, wat niet wil zeggen dat de arbeiders en landbouwers hun

"aandeel niet hebben gekregen. Maar zolang de regerings-activiteit op de conjunctuurverbetering blijft gericht, zal het aandeel van de kooplieden en industrielen groter blijven dan dat der arbeiders". Het behoeft wel geen nader betoog dat uit deze opmerking van de Man blijkt dat de z.g. planpolitiek, een politiek van klasse-verzoening, prakties werkt in het belang van de bourgeoisie. Uit Denemarken, dit andere paradijs van het reformisme, horen wij klanken die in wezen soortgelijk zijn aan de woorden van minister d e M a n . Naar aanleiding van de algemene uitsluiting in Denemarken zegt Chr. Jensen, voorzitter van het deense vakverbond, in "De Vakbeweging": "In 1933 is een konflikt vermeden, doordat de regering-Stauning alle strijdingen en uitsluitingen verbood tot Februari 1934. Daardoor bleef de arbeiders een gevoelige verslechting gespaard." en verder merkt Jensen op: "minister-president Stauning heeft verklaard voorlopig geen stappen te zullen doen." Ook hier blijkt de zwakte van het reformisme om positief voor proletarische belangen op te kunnen treden. Hendrik de Man en Stauning, beiden zijn niet in staat de klasse-strijd van de kant van het kapitaal te verhinderen en prakties voor de belangen van de arbeidersklasse op te komen. Beiden zijn zij, zoals het reformisme in zijn geheel, gebonden aan de crisissituatie van het kapitalisme, gebonden aan de enge politiek van fictief kapitalisties herstel, die zij op deze situatie hebben opgebouwd. Het verband tussen economische crisis en politieke situatie is tans duidelijker dan ooit tevoren. Dit wil niet zeggen dat de revolutionair-marxistische opvatting van de historische ontwikkeling niet ook vroeger van een dwingendrechtelijke juistheid was, doch het verband tussen deze dingen lag toen minder aan de oppervlakte dan tans. Tolkens weer nemen wij waar dat de vertegenwoordigers van de bourgeoisie, de politici, en andere hogere employés van het kapitaal, het verband tussen wereldpolitieke situatie en economische verhoudingen, duidelijk uitspreken. Dat deze heren dit gewoonlijk slechts doen om het gedwongen karakter van reactionaire maatregelen te verdedigen, bewijst dat zij slechts kunnen oordelen en handelen naar het belang, het inzicht, de beperktheid van hun eigen klasse. De tegenwoordige crisissituatie is niets dan een ander woord voor het alles overheersende feit dat het kapitalisme niet ontwikkeld heeft tot aan, ja, o v e r d e grens van zijn historische mogelijkheden heen.

Men zou hier kunnen vragen: hoe is het mogelijk dat een maatschappelijk systeem de grens van zijn historische ontwikkelingsmogelijkheid bereikt heeft en toch nog kan voortbestaan? Houden dan die "historische grenzen" toch niet zo nauwkeurig getrokken, niet zo bepaald zijn als gij meent? Wij antwoorden hierop: onze opvatting is geen fatalistische. Wij geloven niet in het "vanzelf" opgevolgd worden van de ene maatschappij-erde door een andere. Van een overleefde, door een hogere. Tradities, gebrek aan inzicht, beperktheid van de menselijke wil zich aan gewijzigde verhoudingen aan te passen hebben een remmende invloed op het handelen der massa's. Belemmeren de massa's om revolutionaire konschwenties uit het maatschappelijk ontwikkelingsproces te trekken. Tenslotte is elke grote maatschappelijke vernieuwing, dus ook iedere maatschappelijke indeling het werk van mensen en wel meer speciaal van mensengroepen. Mensengroepen die handelen -- actief of passief -- aandrijvend of remmend en wier handelen de maatschappelijke indeling vormt. Wier handelen bepaald of en in welk tempo, de maatschappelijke vernieuwing zich zal voltrekken. Zij handelen weliswaar niet "uit vrije wil" zoals Marx zei, d.w.z. zij kunnen niet willekeurig, kunstmatig vormen in het leven roepen, "maken", waarvoor de historische voorwaarden nog niet aanwezig zijn. Zelfs god heeft de wereld niet uit het niets kunnen scheppen, zegt de duitse dichter Heinrich Heine in zijn "liederen der schepping". Hij noest het materiaal, als men wil het oer-materiaal, om een wereld te scheppen vinden. Zo kan ook de mens, die zich tot "god" schiep, niet een nieuwe wereld uit niets maken. Over een bepaalde historische en maatschappelijke periode kan niet heengesperongen worden. Het maatschappelijk ontwikkelingsproces mag dus nooit zo mechanies opgevat worden dat het histories overleefd zijn van een bepaalde maatschappijvorm tevens betekent dat deze ook onmiddellijk en "vanzelf" verdwijnt en plaats maakt voor hogere vormen. Neen! De perioden van maatschappelijke overleefdheid kenmerken zich altijd door heftige, vaak langdurige crises van economische en politieke aard. Vaak zelfs door het tijdelijk overwoedieren van reactionaire tendenzen, geboren uit de noeding van de heersende klasse om zich ten koste van alles te behouden. Deze crises ploegen het denken, de moraal, de kultuur, kortom het gehele menselijke leven om. Er ontstaat een overgangstijdperk, waarin, ondanks schijnbare chaos in de klasse die de nieuwe ontwikkeling in zich draagt

de krachten voor het overnemen van de leiding der maatschappij p...
 Dit is niet alleen met het ondergaande kapitalisme het geval, doch met elke maatschappijvorm. Ieder maatschappelijk systeem dat zich in een permanente onoplosbare crisis bevindt, levert hierdoor het bewijs, dat het over de grenzen van zijn historische ontwikkelingsmogelijkheden heen is en dat het gaat degenereren. Dit degeneratie-proces duurt zo lang voort, tot de nieuwe klasse in staat blijkt, op grond van zijn positie t.o.v. het productieproces, de lijn van de maatschappelijke ontwikkeling om te buigen en weer naar boven te doen bewegen. "Crisis-perioden", niet de cyclische maar de structuur-crisis, de crisis van het maatschappelijke systeem zelf, zijn dus die grote revolutionaire perioden in de geschiedenis die aan het geboren worden van een nieuwe wereld vooraf gaan.

Wij verdedigden deze opvatting reeds toen niemand er aan dacht dat de crisis inderdaad dit karakter zou kunnen hebben. En toch zien wij telkens weer z.g. arbeiderspartijen en groepen (of theoretici persoonlijk) die de betekenis van de crisis als beslissende, als determinerende factor van de politieke en andere bewegingen en gebeurtenissen van dit tijdvak niet verstaan.

Tegenover de bewering van de kant van onze nationale arbeiderspartij dat de crisis luwt, ja eigenlijk reeds achter de rug is, dat de productie cijfers en afzet cijfers weer groeien stellen wij het feit dat de werkloosheidscijfers constant blijven en dat de fluctuaties in de afzet slechts schommelingen zijn in de ondergaande lijn van de kapitalistische ontwikkeling. Wij woen reeds in de economische notitie van ons vorig nr., waarin we o.a. een reeks werkloosheidscijfers memoreerden, op het nieuwe boek van den bekende statistikus Woytinski, waarin deze, op dit gebied bij uitstek deskundige schrijver aantoont, dat de z.g. conjunctuur-oplevingen niet betekenen opheffing van de werkloosheid, doch dat integendeel de "conjunctuur" kan stijgen en tevens de werkloosheids-cijfers. Afzet-cijfers kunnen zich dus in stijgende richting bewegen, terwijl de mogelijkheid om groepen arbeiders weer in het productie-proces in te schakelen constant blijft en zelfs daalt. Dit feit is van principieel betekenis. Het bewijst dat de bourgeoisie niet meer in staat is grote massa's arbeiders een rin of meer stabiele positie terug te geven. Dit aantal uit het productie-proces uitgeschakelden zal blijven groeien. Een feit dat tenslotte omgekeerd weer van wezenlike invloed is op de productie- en afzet-cijfers. Omdat een langdurige conjunctuurstijging, een lange en stijgende conjunctuurgolf, niet mogelijk is, zolang de massa's niet in het productie-proces zijn ingeschakeld. De welvaart van die massa's immers vormt de grens van de afzet-mogelijkheden. Immers de massale werkloosheid betekent ook een massale verarming van de massa's. Hun ineenstroomende koopkracht werkt fnuikend op de afzet-capaciteit van het kapitalistische productie-apparaat. Dit laatste feit komt tenoer omdat de ontwikkeling van dit productie-apparaat ook buiten de landen die de bakermat zijn van het moderne kapitalisme, zoals b.v. Japan, ook daar de capaciteit van de productie reusachtig heeft opgevoerd. Niet alleen dat deze vroegere "koloniale" volksmassa's practies als afnemers uitgeschakeld zijn, doch vooral dat zij als zeer ernstige concurrenten van het "oude" kapitalisme optreden verhoogt de omvang, versterkt de intensiteit en versnelt het tempo van de crisis als zodanig.

Dit alles wijst dus op twee karakteristieke feiten: ten eerste, de ontwikkeling van het productie-apparaat en de kapitalistische bezitsverhoudingen zijn in niet te overbruggen tegenstelling tot elkaar gekomen. Ten tweede, conjunctuurstijging betekent niet opheffing van de crisis doch slechts een tijdelijk onbuigen van de cyclische lijn van het economische productie-proces zonder constant karakter. De gedwongen noodzaak voor de bourgeoisie om het productie-apparaat uit te breiden, de productie-capaciteit op te voeren, gepaard aan een vermindering der productie-kosten - dus grotere uitschakeling van arbeiders uit het productie-proces - stimuleert de katastrale werking van dit proces. In dit verband frappeerde ons een kort stukje dat wij vonden in "Het Volk" van 5. Maart. l.l. De redactie is bij de kaartlegster... pardon, bij enkele "kundige" economen, die zich in het bijzonder met conjunctuurstudie bezighouden" te rade gegaan. En deze knappe lieden, deskundigen eerste klas, prima, prima, voorspelden, dat... "aan het einde van dit jaar een nieuwe, korte, doch scherpe depressie over de gehele wereld te wachten staat". Al, en wij meenden nog wel dat er een ietsje depressie in de wereld was overgebleven. (zie werkloosheids-cijfers van 26 verschillende landen als Engeland, VS, Japan, Zweden, Frankrijk, Nederland (bijna 500.000) enz. Over Italië en Duitsland spreken we in verband met de zeer

originele opvatting omtrent werkloosheids-statistiek naar niet.) In ieder geval belooft dit weer iets heel bijzonders te worden, deze "korte, doch scherpe depressie". Zij bewijst hoe weinig er van de opvattingen der heren waar is. De waarschuwing van "Het Volk" moet niet alleen dienen om opvattingen, inzake permanente crisis te bestrijden, doch heeft vooral "politieke" betekenis. Voor het geval dat tegenstanders "vreugde-kreten" mochten aanheffen over de "inzinking" die het blad voor het Scandinavische paradijs verwacht. Een inzinking die aantoont hoe zeer "Het Volk" met zijn reformistische illusies de massa's benevelt en als stuwende revolutionaire factor machteloos maakt.

Hoe staat het echter, afgesien van de opmerkingen die wij reeds maakten, afgesien dus ook van het praktische feit van de constante milieunenvertoevouding, met die beroemde conjunctuurstijging? In het Februari-nr. van het Bulletin Mensuel de Statistique de la Société des Nations (statistiek overzigt van de Volkenbond) lezen wij het volgende: In omvang is de wereldhandel, die in dit opzicht in 1932 tot 74% van het cijfer van 1929 was teruggevallen en daarna in 1933 en 1934 een bescheiden vooruitgang had vertoont, in het jaar 1935 met een kleine 3% toegenomen, zodat de omvang van de wereldhandel in 1935 ongeveer 7% groter was dan in 1932. Over het verschil tussen de goudwaarde van de wereldhandel en de eigenlijke goederencirculatie willen wij tans naar niet uitvolden, ofschoon dit verschil belangrijk bijdraagt tot verscherping van de economische moeilijkheden en verwikkelingen. Doch we zien uit dit nuchtere statistische feit dat het met die beroemde stijging van de omvang van productie en afzet nog zo'n vaart niet loopt. Vooral niet als we bedenken dat de wereld een nieuwe ernstige depressie te wachten staat. Belangrijker is het dat in deze zo buitengewoon betrouwbare "conjunctuur-opleving" de productie van bepaalde materialen een zo belangrijke plaats inneemt. Genoemd "Bulletin" meldt: "Ten aanzien van ijzer was de wereldvoortbrenging zelfs ruim 17% omvangrijker dan die uit het jaar 1934. Hij overtreft het cijfer van 1932 met niet minder dan 35%. Desniettemin was ook in 1935 de wereldproductie van ijzer nog steeds niet meer dan 74% van die uit het jaar 1929. Nog sterker was de toeneming van de wereldvoortbrenging van staal, die in 1935 ruim 20% omvangrijker was dan in 1934, daarvoor een vermeerdering van 94% oplevert in vergelijking tot 1932 en reeds ruim 31% bereikt heeft van het productie-cijfer van 1929". Het opmerkelijke in deze cijfers is dat zij bewijzen, dat in de z.g. conjunctuurstijging de nadruk gelegd moet worden op de stijging van de productie van staal en ijzer, op de stijging van de productie van improductief oorlogs-materiaal. Deze cijfers van de Volkenbond dekken zich in dit opzicht met de balanscijfers van de "Vereinigde Stahlwerke". "De productie van ruw staal steeg met 25%, die van ruw ijzer met ongeveer 37%". In vergelijking met de vorige jaarbalans. De productie van ruw ijzer bedroeg in 1933-'34 (afger.) 2.500.000 ton in 1934-'35 4.702.000 ton. De productie van ruw staal bedroeg ruim 1 miljoen ton meer dan in het vorige balansjaar. Het verslag geeft van deze stijging de volgende opvallende verklaring: "De toenemende bedrijvigheid is in de eerste plaats het gevolg van het stijgende binnenlandse verbruik van ijzer en staal" (gegevens door ons ontleend aan de H.R.C.)

Deze feiten, slechts enkele uit de reeks die aan te voeren is, tonen onmiskenbaar aan dat de z.g. conjunctuur-opleving niet alleen geen duurzaam principieel karakter heeft, niet alleen van de kant van de gezandbidders van het kapitalisme schrometlik overdreven wordt, maar vooral dat zij haar ontstaan te danken heeft aan de buitengewone toespitsing van de tegenstellingen, die door de crisis van het kapitalisme gebracht is. De ontzaggele militaire voorbereidingen, de tot in het waanzinnige verhoogde wapen-eisen nu eenmaal een intensieve productie van oorlogsmateriaal, waarvoor ijzer, staal en niet te vergeten petroleum tot de voornaamste bestanddelen behoren. Een 'opleving' dus, die de volkeren uitmergelt, de economische kracht opslurpt en met volkomen verwoesting bedreigt, maar die vooral uitging ervan is dat het beslissende moment van de botsing der kapitaal-machten op elkaar dreigend nadert. De economische toestand in de verschillende landen geeft hiervan een duidelijk beeld. Toont hoe zeer de reformistische en kapitalistische illusies in strijd zijn met de werkelijke ontwikkeling. Toont dat de reformistische "positieve" politiek van het "plan", poging om tegenover de vernielende krachten van het kapitalisme een reformistische politiek van kapitalistische opbouw te stellen, niets anders is dan het werk van mensen, die trachten een razende vloedgolf door een houten schutting in te dammen.

Nergens is de werkloosheid met succes bestreden. In de V.S. wordt de crisis voort en wordt het met de dag duidelijker dat de politiek van Roosevelt, afgezien van de vraag wat het karakter van die, door de referenties opgeschonken politiek is, op een mislukking is uitgelopen.

In Italië, in Duitsland verarmt de massa met de dag. In Frankrijk, land dat tot veer enkele jaren geen werkloosheid kende, heeft de economische ontregeling een zeer scherp karakter aangenomen. De politieke tegenstellingen, gevolg van die crisis, groeien. Boeren en arbeiders voelen de basis van hun bestaan wegglijden. De, in Frankrijk zo belangrijke klasse van kleine renteniers wordt door de economische wereld-ontregeling en door de financiële onzekerheid in de wereld in haar bestaan bedreigd.

In Engeland mogen de productie-cijfers al wat gestegen zijn, men bedenke daarbij welk belangrijk aandeel de bewapenings-industrie in deze stijging heeft. De verklaarde een van de sprekers van de Labour Party dezer dagen in het engelse parlement, dat het voorstel tot invoering van de herbenning, vooral door de oorlogsindustrie gewenst wordt en afgedwongen is. De werkloosheid blijft echter en de verarming van de massa's, gevolg o.a. van de waarde-daling van het eng. Pond blijft eveneens.

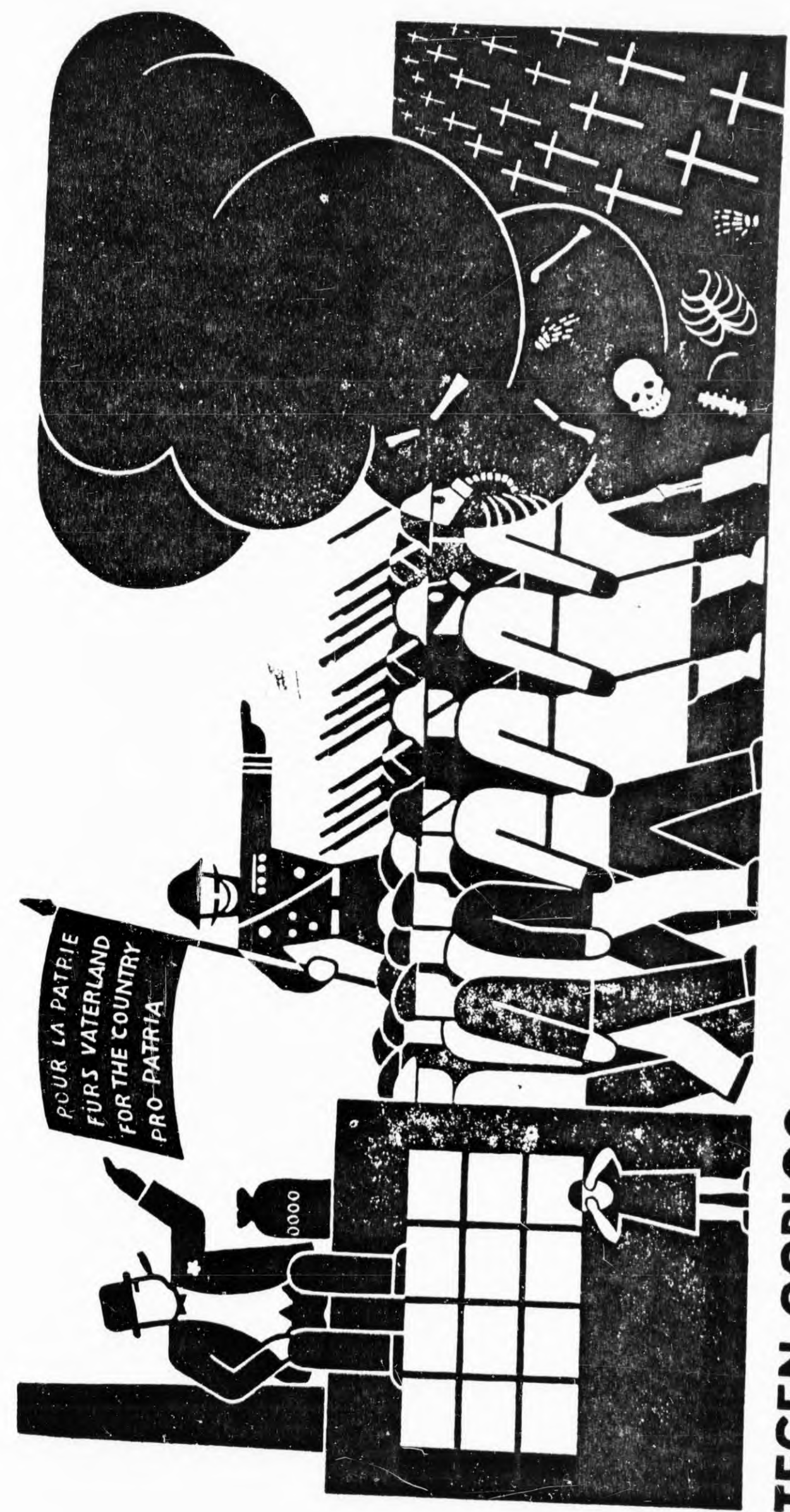
In Japan, dat zijn productie-apparaat zo ontzettend uitgebreid heeft, rijst de crisis zo zeer dat zij aanleiding gaf tot de, door ons reeds in de aanhef gemensteerde noord-oorlog. Hoezeer het japanse productie-apparaat is uitgebreid noge blijken uit de cijfers door minister Colijn in zijn austerdamsche rede, vorig jaar, genoemd. (cijfers ontleen wij aan de "wereld" de nederl. editie) van de austerdamsche effecten-firma Merkhoven & Co van 20 Febr. 1934.) "Tussen 1914 en 1929 steeg in Japan de productie in de metaal-industrie van 60 tot 600 miljoen gulden, van de chemische industrie van 150 tot 1500 miljoen, en van de textiel-industrie van 600 tot 2500 miljoen gulden." Dit reusachtig gegroeide productie-apparaat eist, alleen reeds door de dwingend logische van zijn eigen ontwikkeling onbeperkte afzetgebieden, eist expansie. Door de groei van dit productie-apparaat raakt Japan aan de levensmogelijkheden van de oude kapitalistische wereld. Raakt Japan tenslotte vooral de vitale belangen van Rusland. Men zie het dreigende konflikt over de Z.F. Mongoolse Volksrepubliek, (Buiten-Mongolië). Een land dat over een breedte van duizenden kilometers ingeschoven ligt tussen Rusland en het eigenlijke China.

Voor de kleine landen, voor zover zij profiteerden van de conjunctuurschommeling, blijft de grens van de economische opleving reeds bereikt en dreigt de nieuwe scherpe depressie. In Nederland is van economische opleving nooit sprake geweest. Natuurlijk is hieraan de politiek van Colijn niet schuld, alhoewel deze politiek uiting is van de eigenaardige economische positie van het nederlandse kapitaal, dat voor een belangrijk deel beleggings-kapitaal is en door zijn verbindings met de kolonien oet niet van dezelfde geartheid is als het kapitaal van een reeds andere kleine landen.

Dit is de economische ondergrond die het karakter van de internationale verhoudingen bepaalt. Een groei van de onderlinge tegenstellingen tussen de verschillende kapitaalskrachten der wereld, dat tans het beslissende moment van de botsing schijnt aan te kondigen. Groeiend economies nationalisme. Een ineenstorting van alles wat in overeenstemming was met de vroegere normen van het kapitalisme in zijn "normale" periode.

===== De ineenstorting van een politiek systeem =====

Ineenstorting van een politiek systeem noemen wij de ontstellende reeks van sensationele en tragische gebeurtenissen die met klemmende macht de wereld aankondigen: het noodlottige moment dat beslissend zal zijn voor het leven en de toekomst der mensheid nader t! Het politieke systeem dat ineenstort is het systeem van Versailles, het systeem dat uitdrukking is van de dominerende invloed van het engelse en van het franse kapitaal in Europa. Het politieke systeem dat de belangen-tegenstellingen tussen de wereld-greetsmachten trachtte in te dammen binnen de grenzen van de brits-franse nachtssfeer.

TEGEN OORLOG EN GODSVREDE: PROLETARIESE RADENDICTATUUR

De politici en diplomaten die voor dit systeem verantwoordelijk zijn mo-
 gen nog zo scherpzinnige imperialistische politici geweest zijn, zij hadden
 toch geen helder en klaar inzicht in de economische en historische wetten
 die het kapitalisme sinds de vorige wereldoorlog beheersen. Zij waren ge-
 bonden aan de belangen en beperkingen van hun klasse en van hun nationa-
 le afkomst. Als klasse is de bourgeoisie niet in staat werkelijk internatio-
 naal te denken, niet in staat ook de ondergang van haar maatschappelijk sy-
 steem onder de ogen te zien. Daarom bleven de diplomaten van Versailles en
 van Locarno denken in de oude vormen van een afgesloten tijdperk. Zij worden
 vooral getypeerd door de figuren van een Chamberlain, een Lloyd George, een
 Poincaré en een Clemenceau. Chamberlain, het type van de nuchter zakelijke
 steenharde, in Ponden Sterling denkende en door het Empire-idee beheerste
 engelse burger-Lord, die, naar het in Italië onlangs gebruikte karakteris-
 tische woord "god zegt en katoen bedoelt". Door den onevenwichtigen "liberaal"
 Lloyd George, de fantastische en impulsieve politicus die helaas een 10 jaren
 geloden zo'n grote invloed op de engelse politiek uitoefende. Een Poincaré,
 nationalist tot het uiterste. Fel anti-"boche", man van scherp economie in-
 zicht, doch die het franse kapitaal de overheersende positie in Europa wil-
 de bezorgen en die met zijn bezetting van het Roergebied een poging deed
 om, het franse en duitse industrie-gebied combinerend onder franse leiding,
 dit doel te bereiken. Een Clemenceau, de grimmige grote oude man van het fran-
 se nationalisme, Politikus met een veelbewogen leven, bezeten door de revanche-
 gedachte, die hem sinds de nederlaag tegen Duitsland in 1870 beheerst had en
 waarvoor hij, de "tijger", aan het einde van zijn leven het gevoel kreeg z'n
 volk te bevrijden van een "nationale schande", die voor hem tot een persoon-
 lijk minderwaardigheidscomplex was geworden. Dit waren de voornaamste figu-
 ren die het politieke systeem van Versailles beheersten. Typeerden. Daarom
 moest hun "oplossing", die uitdrukking gaf aan de alles beheersende wereld-
 invloed van het britse kapitaal, en aan de imperialistische ambities van de
 franse bourgeoisie, tot nieuwe botsingen, tot ineenstorting leiden. Ook in-
 dien het fascisme in Duitsland de regeermacht niet opgevoerd had, zou
 dit systeem tenslotte, als methode van Europees evenwicht, gebroken zijn.
 Zou het aan zijn innerlijke woosheid zijn tegronde gegaan. Hier, bij deze na-
 terie, blijkt welk een tragisch noodlot de zwakte van de duitse, van de euro-
 pese arbeidersklasse voor de toekomst van Europa, van de wereld geweest is.
 Hoe groot zou het wereldhistorische verschil geweest zijn indien deze ineen-
 storting gekomen zou zijn onder invloed van een proletarische revolutie met
 alle gevolgen die deze zou hebben uitgeoefend, en die de mensheid nieuwe
 ontwikkelingswegen zou hebben ontsloten; of zoals tans, onder invloed van
 de fascistische reactie, die dreigt de mensheid in een vernielings-oorlog
 te storten.

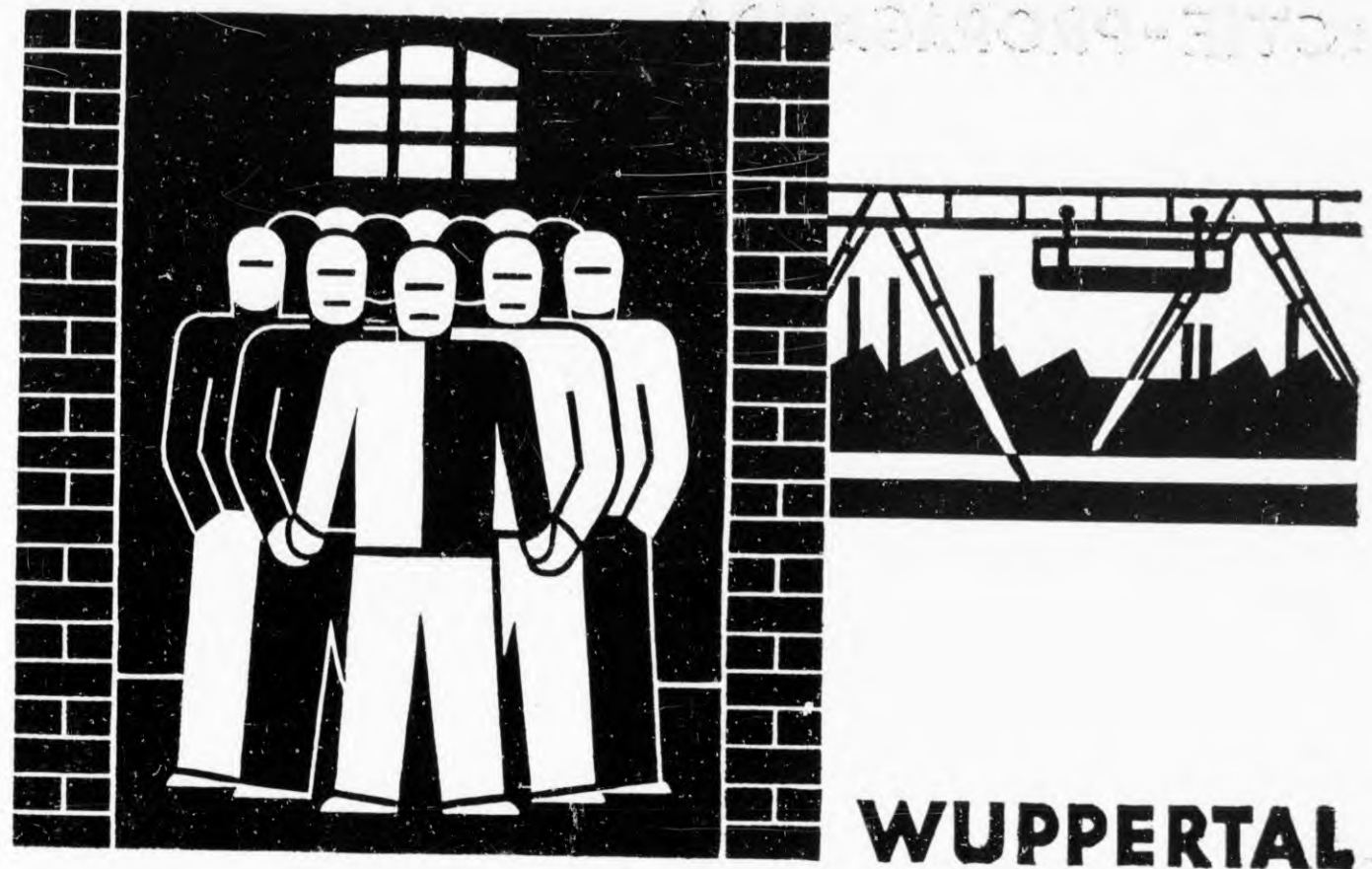
Een aantal gebeurtenissen, ieder op zichzelf belangrijk genoeg om het ka-
 rakter van dit tijdperk aan te geven, doch tans alle overschaduwd door de
 oorlogsgedaan van Hitler, hadden reeds aangetoond in welke tragische situatie
 de wereld gekomen was. Mussolini's abessijnse avontuur, een duidelijke poging
 om zijn onmacht op constructief gebied op een koloniale veroveringsoorlog
 af te reageren, had de eerste stoot gegeven. Een veroveringsoorlog die on-
 omwonden had laten zien de onmacht van de grootmachten, die het voortbestaan
 van hun systeem moesten garanderen, om de door machtswaan zin bevangen des-
 peerde in zijn expansie-ambities te remmen en zijn brutale veldtocht tegen
 een primitief volk onmogelijk te maken. Die grootmachten bleken te zeer in
 eigen verschillen verward om de sinistere Janus-figuur, waaraan het itali-
 aanse volk onderworpen is aan banden te leggen. Een nederlaag van Mussolini
 zou immers een volksbeweging in Italië hebben kunnen ontketenen, waarvan de
 imperialistische machthebbers maar al te goed wisten dat de kanselventies
 niet te overzien zouden zijn. Doch niet alleen dit: de rooftocht van Musso-
 lini raakte aan de grenzen van het britse imperium, bedreigde het bestaan,
 de geslotenheid van dit wereldrijk. Frankrijk daarentegen voelde zich er
 minder door bedreigd. Het achtte zich in gevaar door het oprindende duitse
 imperialisme, dat al evenzeer als Mussolini er behoefte aan heeft het ge-
 brok aan werkelijk constructief vermogen, de onmacht om ook maar iets aan de
 economische wetten van het kapitalisme te veranderen, af te reageren op de
 Europese, op de internationale politiek. Zo dekten de maatregelen van de
 britse en van de franse politiek elkander niet, al hebben beide in laatste
 instantie er belang bij dat het duitse imperialisme niet de dominerende
 factor op het Europese continent wordt. Dit zou het einde betekenen van het

zelfstandige Franse imperialisme, - 10 - doch tevens, maar in een later stadium ook van de Britse wereldmacht. Daarom ligt bij de ene het politieke accent anders dan bij de andere groep. Daarom vaagde de Engelse "publieke opinie" in één dag de door Laval geïnspireerde compromis-politiek van Hoare uit de weg en bedreigde zelfs Baldwin. Daarom verzette zich diezelfde "publieke opinie" niet tegen de telkens weer herhaalde pogingen om met Hitler-Duitsland tot een accoord te komen. Zie de, met klaarlijdelijke tegenzin van Frankrijk tot stand gekomen vloeitovereenkomst tussen Engeland en Duitsland. Indertijd wesen wij er reeds op dat de schijnbaar onschuldige erop die Simon zich toen tegenover de Nederlandse pers veroorloofd had: "Hij komt van Parijs, ik kom van Londen en we gaan samen naar Berlijn" de die ere zin van de Britse compromispolitiek verborg. Hitler heeft het niet verstaan deze tegenstelling diplomatiek uit te buiten. Zo groeide de onenigheid tussen Frankrijk en Engeland t.o.v. Mussolini's abessijnse avontuur. Toch was dit avontuur de genadeleestoot voor het wankele Europese evenwicht. Onder de overweldigende invloed van de gebeurtenissen van de laatste dagen draagt dit feit verloren te gaan. Mussolini viel niet alleen een lid van de Volkenbond aan, hij goeide in werkelijkheid dit gehele politieke systeem ondersteeven. Immers ondanks de principieel ondubbelzinnige uitspraak van de Volkenbondsmachten, die zijn roeftocht als "aanvalsoorlog" kwalificeerden, bleef hij met zijn noordelijke politiek voortgaan. Men bedenke: Mussolini is één van de staatslieden die tans niet moet helpen het "Volkenbondsrecht" te gederen. Een van de staatslieden die tans, bij monde van Grandi in Londen, Hitlers optreden als schending van het verdrag van Locarno veroordeeld hebben.

De kon Mussolini's abessijnse avontuur het voorbeeld worden voor Hitlers veel verder en zich heen grijpende oorlogsdaad. Niet dat een dergelijke daad niet in de lijn van de verhoudingen ligt. Wij toonden reeds aan dat in dit alles niets toevallig is. Hitlers "toelichting" tot zijn daad in Karlsruhe vlak bij de Franse grens, nog al de wartaal van een gek lijken, die de gevolgen van zijn optreden niet schijnt te kunnen overzien, men bedenke dat deze waanzin de zin is van het systeem waarvan de "Führer" het idee is. Het bleek dat het mogelijk was het politieke systeem van het na-oorlogse kapitalisme met voeten te treden en dat ondanks dit alles niet tot werkelijke maatregelen tegen den brutalen oorlogsaanstichter werd overgegaan. De reactie hiervan op de primitief denkende en impulsieve Hitler noest, gediende de binnenlandse moeilijkheden waarin hij verkeerde, wel zo zijn dat hij de neiging kreeg het voorbeeld van den zwarten diktator na te volgen.

Mussolini schijnt de G.W. er van dit alles te zullen worden. Maar wel in-zichzelf zwak, wel door en door vernolnd moet een systeem zijn waarin deze man kan optreden als medegarant voor de wereldvrede. De "overwinningen" van de Italiaanse legers, en het op de achtergrond geraken van de olie-sancities, wijzen erop dat Mussolini er waarschijnlijk in zal slagen met goed succes uit het abessijnse avontuur terug te keren. Zonder dat dit avontuur hem in het niet doet verzinken... waar hij behoort. Wij zien erop dat hij met "resultaten" voor het Italiaanse volk kan verschijnen. Zijn bereidwilligheid om Frankrijk tans tegen Hitler bij te staan laat ons de eigenlijke ondergrond van de Franse politiek der laatste weken zien. Frankrijk zal Mussolini tans wel waarborgen dat hem voorlopig de middelen worden verstrekt om zijn oorlogsavontuur te financieren. Dit zou dan de tweede keer zijn dat de Franse politiek zich op deze wijze van Mussolini bedient tegen een Duitse bedreiging. Eerst in de vorige wereldoorlog. Tans bij de dreiging van een nieuwe wereld-katastrofe. Nu zal de hulp evenwel meer kosten.

Den tweede grote feit dat de wereldpolitiek beheerst is de groeiende tegenstelling tussen Japan en Rusland. Het bloedige optreden van de militairen in Tokio heeft het aanzien gegeven aan een regering die veelmeer dan de vorige militaristische georiënteerd. Die zijn imperialistische ambities door oorlogsmethoden wil doorzetten. Hier liggen ontzettende bedreigingen. Zoals Mussolini's voorbeeld voor Hitler, zo kan Hitlers voorbeeld op Japan werken. De bloedige uitharsting in Tokio heeft laten zien tot welk zelsinnige daden het extreme Japanse militarisme in staat is. Het is geneigd het drijft erop aan, de oorlogsfakkels in het Oosten te werpen. Imperialistische dwangtoestand, geboren uit de crisis van het Japanse kapitaal en verbanden met een oosters mystische rasverheerlijking, die het Japanse volk als keizerrijk voorstelt, drijven het op die weg voort. Konflikten deemen op in Oost-Azië en in het gehele gebied om de Stille Zuidzee. Konflikten waarvan het einde, waarvan de gevolgen, nog niet volkomen overzien kunnen worden.

In dit industrie-district, waar Marx' bondgenoot Engels geboren werd, vreet de ellende de massa's het merg uit de botten. Keerst massale en groeiende werkloosheid. Verd een intensieve illegale campagne gevoerd. Alleen door de afschuwelijkste terreur kon het fascisme zich er handhaven. Het heeft er het grootste massa-proces uitgelokt dat de wereld ooit gekend heeft. Over het toegepaste "Duitse recht" spreken wij niet. Het tijdstip zal komen waarop de proleten de bedrivers en de uitvoerders van dit "recht" ter verantwoording zullen roepen en hen voor hun daden zullen bestraffen.

Wij schrijven niet over de tientallen jaren gevangenis- en tuchthuisstraffen die werden uitgedeeld. Niet over de bloedige folteringen en mishandelingen. Niet over de door de nazi-handlangers doodgenartelden. De arbeiders kennen dit. Zij weten: dit is het eindeloze verhaal van ellende, onderdrukking en foltering in het "Derde Rijk". Hier slechts geconcentreerd en geïntensiveerd.

Tans komt het bericht dat een der beruchtste moordkommando's van het Hitlerregime, het beruchte Göring-kommando Wecke, op de Wuppertal-proleten opnieuw is losgelaten... Men weet wat dit betekent: spionage, vergerde foltering, nog meer gearresteerden, nog meer in de dood gedrevenen. Is de Gestapo ter plaatse niet betrouwbaar genoeg dat het Columbia-Haus-kommando ter hulp moet komen?

Wuppertal bewijst dat de nazi's liegen als zij zeggen in Duitsland de volksheer tot stand te hebben gebracht. Zij brachten de kneveling van de massa's en de onderwerping door de brutaalste terreur. Maar de idee van de proletarische revolutie leeft. Leeft in de loepgraven der illegaliteit. Wuppertal is een teken! Een teken van het nooit gestorven verzet van de arbeidersklasse, een teken van de angst die leeft in de Hitler-kleek dat dit verzet zal uitgroeien tot een macht die het regime wegvoegt. Daarom de bloedige terreur. Daarom de onderdrukking. Daarom de uitharsting van het "Duitse recht", dat voortaan zal worden getypeerd met één naam: W u p p e r t a l .

Daarom kameraden! denk aan Wuppertal als Hitler zegt: "Ik wil de methoden die ik in het binnenland toepaste overbrengen op de buitenlandse politiek."

**voorwaarts, en niet vergeten:
de Solidariteit !**

ACTIE-PROPAGANDA

Rotterdam

Uit Rotterdam ontvingen we een voor ons zeer belangrijke mededeling. Enkele oud-leden der rotterdamsche afdeling van de vroegere K.A.P.N hebben zich opnieuw met ons in verbinding gesteld en hebben zich bij onze groep aangesloten.

Rotterdam, dat in de jaren 1931-'32 een kring van enkele honderden sympathiserenden rondom de K.A.P. afdeling telde, was helaas voor ons verloren gegaan. Het besluit van onze rotterdamsche kameraden betekent een belangrijke stap in de richting van de vorming van een groep, die niet alleen tot taak zal hebben de verloren invloed terug te winnen, maar, die, vooral in deze tijd, ook Rotterdam met onze propaganda zal doortrekken. Het ontstaan van dit rotterdams steunpunt is een belangrijke stap verder in de opbouw van de roep-organisatie van de nieuwe proletarische revolutionaire partij.

Kommunistische Arbeiders Groepen in

Nederland

In aansluiting op het bovenstaande hebben we beraadslaagd over de aanduiding van onze groep. De naam van de krant blijft "De Arbeidersraad". In aansluiting evenwel aan ons verleden en ter duidelijke onderscheiding van ons t.o.v. van GIC en andere Roodboek-kommunisten noemen we ons: Kommunistische Arbeiders Groepen in Nederland.

De oorlogsdreiging

is het onomwonden klassenstrijd tegen de oorlog en oorlogsvoorbereiding. Onze Karl Liebknecht briefkaart is een zeer goed werkend propaganda-middel. Onze kaart kost slechts 5 ct. Bestel daarom direct. Zendt aan vriend en kennis onze leuze.

Wij hebben verder de in dit nr. afgedrukte anti-oorlogsplaat, met of zonder leuze, tegen de prijs van 10 ct voor belangstellenden te verkrijgen gesteld. Bestel hem, hang hem in Uw woning en voor Uw raam. Hij steunt ons en ge bevordert de propaganda tegen de oorlog.

Lezersgroepen

In Amsterdam zijn financieel zwakke kameraden er toe overgegaan ons blad "De Arbeidersraad" collectief te lezen en te betalen. Een voorbeeld dat navolging verdient. Het bevordert de discussie en het versterkt onze financiën.

Kameraden

Die ons blad gelezen hebben verzoeken wij het niet te laten slingeren of weg te doen naar het aan andere kameraden door te geven.

Op de nummers

Sijn nog teneinde verkrijgbaar. In verband met het nu gepubliceerde buitenlands overzicht wijzen wij vooral op Nr. 10 v.j. het artikel "Imperialistische oorlogsdreiging". Tegen vergoeding van de portiekosten zenden we het gaarne op. Amsterdamse en Rotterdamse kameraden kunnen, voor zo ver aanwezig, exemplaren gratis krijgen.

Verst lezers voor "De Arbeidersraad"

N rode 11/11

Konflikten, die ook de V.S., ook Nederland binnen de sfeer der japanse oorlogspolitiek dreigen te trekken. Opmerkelijk is dan ook dat in het bekende interview dat Stalin aan de Amerikaanse Howard pers-trust toestond - een interview waarop wij later terug komen te komen, een japanse inmenging in de zaken van Duits-Russland door de Russen met geweld zou worden beantwoord. L.a.w. Stalin waarschuwt de japanse militairen: Uw optreden in Mantsjoekwo, Uw optreden in China, in Oost-Asië kan voor ons een casus belli (oorlogs-aanleiding) betekenen. Zo scherp en zo duidelijk heeft de politieke leider van Rusland zich nog niet eerder uitgelaten. Het kunnen woorden van wereldpolitieke draagwijdte worden. Zoals ook zijn opmerking over de haard van het oorlogsgevaar. Stalin zei hieromtrent: "voorlopig toont de gevaren-haard in het verre Oosten de grootste activiteit. Maar het is mogelijk, dat het centrum van dit gevaar zich naar Europa verplaatst." Dit betekent dat Stalin insiet gedwongen te kunnen worden naar twee fronten te moeten vechten. Deze woorden en het feit dat Stalin ertoe overging ze door middel van een Amerikaanse kapitalistische pers-trust tot de hele wereld te richten tonen aan hoe gespannen ook naar Stalin's opvatting de wereldsituatie is. Zij wijzen tevens op het grote gevaar dat de Europese arbeidersklasse binnenkort zal worden opgeroepen en aangevuurd om voor het eenheidsblok van "imperialistische democratie" en "proletarisch vaderland" de strijd in te gaan en het leven te geven. Zij wijzen erop dat in een reusachtig ver-grote maastaf de wereld een herhaling te wachten staat van het optreden der Europese arbeidersklasse in de vorige wereld-oorlog. In dit verband moesten de opmerkingen van Stalin, die hierop neerkwamen dat Rusland de wereldrevolutie niet wil bevorderen voor het proletariaat een les zijn bij hun stellingname tegenover de oorlog. Hoe belangrijk ook in andere opzichten de opmerkingen van Stalin over "wereld-revolutie", "russische opbouw en over de invoering van de "volledige democratie" mogen zijn, zij wijzen in praktische politieke betekenende volkomen terug voor Stalins speculatieve opmerkingen omtrent de oorlog. Vast staat dat Rusland één der machten van het systeem van Versailles is geworden. Vast staat dat Rusland door het Frans-russische verdrag, dat Stalin nadrukkelijk als "vredes" verdrag kwalificeerde, de bondgenoot is geworden van één der voornaamste imperialistische status quo machten, ja, zelfs in laatste instantie van het machtigste kapitalistische imperium, van Groot Brittannië. Rusland, dat het Europese proletariaat tracht te winnen voor de verdediging van het "proletarisch vaderland", koppelt het door zijn bondgenootschappen en zijn positie aan de gevaarlijkste vijanden van de arbeidersklasse en het kommune.

Het systeem van de machten van Versailles dreef Hitler tot isoleren. Een isoleren dat niet onvoorwaardelijk nodig geweest zou zijn als Hitler, als de Hitler-diplomatie het verstaan had de tegenstellingen tussen die machten voor zich uit te buiten. Van een scherp insicht hierin gaf de D.G. financiële diktator van het "Derde Rijk", bankgeneraal Schacht, blijk in het door hem geïnspireerde artikel in de 'Volkswirt'. In dit artikel drong Schacht nadrukkelijk aan op een politiek die "op verstandige wijze" de omringeling en Duitsland zou verbreken, en op het uittreken van de tegenstellingen in Europa voor het bereik van dit doel. Als hoe precair Schacht de politieke en de economische toestand van Duitsland beschouwt blijkt uit de volgende woorden: "De herbewapening zal Duitsland beschouwt blijft uit de zware opofferingen opleggen. Het is dus van belang te weten in hoeverre de winst aan gezag, die zal voortvloeien uit de herbewapening niet geschaal of zelfs verland wordt door factoren van buitenlandse politiek". Wie de druk van de diktatuur in Duitsland kent, begrijpt wat de betekenis van deze woorden is.

Hitlers Rijksdagrede van Saterdag 7 Maart heeft de lont in het net dynamiet geladen vat dat Europa geworden was, geworpen. Als ze vlak vat spring het vat in daggelen. Als een waanzinnig geworden Kerostratus wierp de "Rijker" de fakkel. Zijn doel is door dit fanaal de heerschappij van het Duitse imperialisme, waarvan zijn rassisme de verwrongen ideologie is, te verzekeren. We zullen ons in zijn vredes-betuigingen niet verliepen. Zijn daad is een oorlogsdad! Het binnenrukken van zijn troepen in het Rijnland dreigt de ouverture van een nieuwe Europese oorlog te worden. De bruine diktator is

een man van "verrassingen". De bende die het Duitse volk onderwerpt en zijn wil opdringt, heeft nu bij "verrassing" voor de inzet van een nieuwe wereldbrand gezorgd. Zoals de verrassing van de Rijksdagbrand het bruut geraffineerde herostraten-middel was om het Duitse volk onder de voet te lopen. De Rijksdagbrandstichters worden Wereldbrand-stichters! Dit is de derde wereldpolitieke daad van Hitler. De eerste was het uittreden uit de Volkenbond. De tweede: de invoering van de algemene dienstplicht. De derde: de militaire opmars in het Rijnland. List en bedrog liet Hitler aan deze daad vooraf gaan. Hij memorereert zijn herhaalde liefdesbetuigingen voor de vrede. Zijn verzekering dat Duitsland niet herbewapend had. Zijn mededeling, na de z.g. volksstemming in het Saargebied, dat tans geen kwesties tussen hem en Frankrijk meer bestonden en dat hij het verdrag van Locarno zou handhaven. Hij memorereert verder zijn laatste interview met den Franssen journalist Bertrand de Jouvenel waarin hij zich, op de van hem bekende wijze, dus doerspoot met bedreigingen, een "vriend" van Frankrijk en de vrede noemde. Dit interview had moeten dienen om de ratificatie van het Frans-Russies verdrag te doorkruisen. Hitler schijnt in woede ontstoken te zijn toen hij bemerkte dat de publikatie van zijn interview vertraagd was, zodat dit op de ratificatie door het parlement geen invloed meer kon uitoefenen. De Franse gezant in Berlijn, naar hem toegestuurd om te vernemen welke praktische voorstellen hij wilde doen om van zijn vredesliefde blijf te geven, werd met een kluitje in het riet gestuurd. De Franse regering zou binnen enige dagen zijn uitgeverite plannen vernemen. Hij vernam ze. En de wereld vernam ze. Hij verbrak eenzijdig het verdrag en liet zijn troepen Rijnland inmarscheren. List en bedrog behoren nadrukkelijk tot de methoden der Hitlerpolitiek. Niet de vijand, geraffineerde diplomatenlist van de oude politici, doch de blomme, de zichzelf uitbasuinende "nordische List" van den Pruisiesen Korporaal. Terecht zegt dan ook de H.R.C., sprekende over "Hitlers nieuwe offensief", "we herinneren ons zijn raadgevingen in 'Klein Kampf', waarin de List zo openhartig wordt aanbevolen. We herinneren ons zijn tactiek tegenover Hindenburg, von Papen en Hugenberg, toen hij aan de regering kwam, wij herinneren ons 30 Juni. Wij herinneren ons de verontwaardiging waarmee Hitler en de zijnen zo vaak beschuldigingen ontrent geheime bewapening hebben geleverd. Tot het laatst toe." En verder nog: "Duitsland geeft verzekeringen en verbreekt ze naar de eisen der opportuniteit."

Het is niet duidelijk welke officiële groepen in Duitsland zich tegen Hitlers nachtpolitiek verzet hebben en verzetten. In ieder geval schijnen het dolen van de Rijkswever en schijnt het ook Schacht te zijn geweest. Bekend is dat de toenemende verarming van het Duitse volk en de toenemende ontzuuchtering over Hitlers politiek hen tot zijn daad gedreven hebben. Daad die hen alle andere kapitalistische krachten tot vijand gemaakt heeft. Daad, die getuigt van een volkomen afwesigheid van psychologies inzicht in het wesen van de machtsgroepen, die hij zich tans tot vijand gemaakt heeft. Daad, die bewijst, dat hij nog steeds niet begrijpt: de wereld en Duitsland dat is niet hetzelfde. De Duitse arbeidersklasse, de Duitse massa's mogen onderdrukt worden, vernietigd is de proletarische gedachte, is de idee der arbeidersrevolutie in Duitsland niet. De herhaalde aanvallen van den diktator op "het kommunisme" mogen dan al een poging betekenen om door middel van angstaanjaging het het rode spook zijn oorlogsdaad naar binnen en naar buiten te vergeoelijken, achter deze woorden trilt toch ook de angst van de diktator, de angst van het regime voor de levende krachten van verzet, die in de Duitse massa's kunnen opkomen en die hem en zijn regime zullen wegvagen. Zullen bestraffen voor de daden die hij tegenover de Duitse massa's op zijn geweten heeft. Voor wie dit bedenkt is Wuppertal een teken! Opmerkelijk is dan ook dat Winston Churchill de positie van Hitler zo karakteriseert: "hij staat voor de keuze; of vernietigd te worden in een wereld-oorlog- of binnenslands. Opmerkelijk is ook wat de overzichtschrjver van de H.R.C., nog al-tijd een van de best geïnformeerde Nederlandse bladen, ontrent de binnenslandse oorzaken die Hitler tot zijn daad brachten, schrijft: "De ontvreemding in Duitsland in alle kringen noge nachtelooos zijn, zij is schrikwekkend groot. De werkloosheid stijgt snel. Geld gaat steeds meer ontbreken. Een gevoel der bevelking lijdt gebrek. Hitler had ieder jaar een volksstemming behoeft. Hij heeft die in 1925 niet aangedurfd." En één der korrespondenten

van "Het Volk" merkt o.a. op, "Natuurlijk zullen de z.g. Rijksdagverkiezingen, d.w.z. het opkormenderen van de kiezers om voor de alleen toegelaten kandidaten van de regerings-partij te stemmen, de verkiezingen voor de onderhandelingsraden of vertrouwensraden geheel op de achtergrond dringen." Verder merkt hij op dat Hitlers eenheidsfront ook innerlijk ondermijnd is: "Wekiswoningen". Alle berichten die wij lezen wijzen in dezelfde richting. Wij wijzen nog op de uitlating van de Berlijnse korrespondent van de "Morning Post": "Een invloedrijk Duits bankier sprak de mening uit, dat er in Duitsland over het hele land een paniek zou heersen, als de volle waarheid noemens de economiese en financiële toestand des lands bekend was." Uit de overstelpende veelheid van materiaal nemen wij nog het bericht dat er op wijst dat plannen bestaan om de Mark tot een derde van het devies te "devalueren". Na alle kunstgrepen en gegochel met de verschillende soorten Mark tans ook nog "devaluatie". Ieder die iets weet ontrent het schrikbeeld dat inflatie voor het Duitse volk betekent, zal begrijpen dat, als de z.g. plannen bestaan, de financiële toestand inderdaad schrikbarond slecht moet zijn. Anders zou Hitler dit grote gevaar niet riskeren. Een risico dat voor hem het begin van het einde zou kunnen betekenen. Men bedenke dat de campagne tegen de inflatie en de aanvallen op de s.d. op dit punt, tot de geliefdste demagogiese propaganda-middelen van de nazi-partij-in-woording behoorde.

Zo is dan Hitlers oorlogsdaad niet alleen ingegeven door motieven van wereldpolitieke aard, doch vooral ook door binnenlandse motieven. Zij is geen teken van kracht, doch van zwakte. Zwakte van de man die met bevreemding begint in te zien dat zijn politiek doel mislukt is, omdat willekeur niets wezenlijks veranderen kan aan de wetten van het kapitalisme zolang dit niet zelf in zijn kern wordt aangetast. Deze innerlijke zwakte van de daad kan ons slechts verheugen. Omdat ze wijst op de mogelijkheid dat Hitler teruggedrongen wordt. Een terugdringen dat zijn vernietiging betekent. Een terugdringen dat dus voor het proletariaat van buitengewone betekenis is. Hitlers daad moet niet alleen gezien worden als een poging om de ontsteking der massa's in Duitsland af te reageren en een nationalis-tiese roes, een oorlogs-psychose, te wekken die het regime een adempause moet verschaffen. Maar vooral als voorbereiding van de bewapening tegen een mogelijk nieuw uitbarstende proletarische revolutionaire beweging. Men bedenke dat Rijnland en Roergebied altijd de sterkste steunpunten der revolutionaire beweging geweest zijn. Dat in 1920 de troepen van Severing de grootste moeite hadden om dit gebied op het Rode Leger te veroveren. Gewapende troepen in dit gebied kunnen een nachtig preventief wapen tegen een mogelijke proletarische revolutie vormen.

Hoe de internationale verwickelingen, die uit dit optreden ontstaan zijn, precies zullen verlopen is natuurlijk nog niet vooruit te zien. Het verzet in Frankrijk, België, de kleine Entente-landen, wijst op de ernst van de situatie die door Hitlers daad ontstaan is. Ook het optreden van Engeland. De Britse politiek moge dan al bemiddelend optreden in de kwestie van de Frans-Duitse tegenstelling, de laatste dagen hebben bezwezen dat deze politiek, onder Franse druk, zich meer en meer tegen Duitsland gaat richten. Het afwijzende antwoord dat Hitler gaf op Eden's voorstel om de troepen uit het Rijnland gedeeltelijk terug te nemen en dus de bezetting "symboliek" te maken, heeft de vijandschap tegen Duitsland versterkt en Hitlers isolament absoluut gemaakt. Pogingen als Hitler in Karlsruhe deed om zijn optreden met theatrale frasen, te verontschuldigen, hebben zeker buiten Duitsland geen invloed meer. Zulke pogingen tenen slechts aan dat de onderdrukkers van het Duitse volk in de verdedigende positie teruggedrongen zijn. Al buitengewoon piep en don was Hitlers frase dat hij in de buitenlandse politiek dezelfde methoden wilde gaan toepassen als in Duitsland. Als iets in staat is de massa's buiten Duitsland opschuw te maken dan is het wel deze domme herinnering aan de alles tappende willekeur waarmee de braine diktator elk zelfstandig optreden, elke zelfstandige wil van de massa's vertrapt heeft. Zo iets dan zullen deze woorden het motief kunnen worden waarmee de demagogie der diplomaten de Europese proletarische massa's in de psychose kunnen brengen, nadig om tegen Duitsland de oorlog in te gaan. Memorereert wij nog eens het resultaat van Hitlers optreden dan moeten we vaststellen dat het Hitler gelukt is alle imperialistische krachten in Europa tegenzich op één hoop te jagen. Dat het hem mislukt is de tegenstelling tussen de West-Europese grootmach-

B3

B3

ten en Rusland aan te walleren. Dat Duitsland staat voor een verandering met sancties die de ellende van het duitse volk, de uitmengeling en de verarming nog veel groter zullen maken. En dan waagt de "Führer" het nog te zeggen dat hij in drie jaren tijd meer bereikt heeft dan zijn voorgangers in "veertien-jaren-van-ernud-en-schande". Inderdaad. Hij heeft de oorlogsaftel in Europa geswaaid. Opmerkelijk is in dit verband de uitdrukking van Chamberlain: Europa is in de toestand van voor 1914 teruggekeerd. Zo is het! Wij weten: deze situatie betekent waarschijnlijk niet dat er onmiddellijk oorlog zal komen. Zij betekent dat het politiek systeem waarop de imperialistische vrede-toestand in Europa gebaseerd was, hoe wettelijk ook geweest moge zijn, ineengestort is en plaats heeft gemaakt voor een periode van oorlogsvoorbereiding.

Vastgesteld dient dat helaas het proletariaat op dit alles nog slechts negatieve invloed uitoefent. Dat van een zelfstandige proletarische politiek geen sprake is. Alle nationale arbeiderspartijen, zij mogen critisch op hun regeringen, op de imperialistische en kapitalistische leiders van de wereldpolitiek hebben, zijn tenslotte bereid hun regeringen te volgen. Dat weten de leiders der imperialistische politiek naar al te goed. Woorden en frasen over ontwapening, volkenbond, internationaal recht en dergel. hebben niet de minste waarde. Onze eigen nationale arbeiderspartij heeft op het bevel van Colijn om de nederlandse voorlofgangers niet naar huis te sturen in principe niet de minste kritiek gehad. Ook de partij van de kommintern zijn tenslotte bereid de belangen van het imperialistische blok Engeland-Frankrijk-Rusland te verdedigen.

De son het dan tot een nieuwe wereldoorlog moeten komen, omdat de krachten die zulk een wereld-ramp zouden moeten voorkomen niet aanwezig zijn. Er is evenwel één mogelijkheid waardoor de wereld van het schrikbeeld van de oorlog bevrijd zou kunnen worden. Zij ligt hierin dat de innerlijke veerkracht van het hitler-regime in verband met de verscherping van de situatie in Duitsland zal kunnen leiden tot de instorting van het nazi-regime. Dan is het historische moment gekomen voor een zelfstandige proletarische klasse-politiek. Daaron is het de taak van de revolutionaire avant-garde groepen niet alleen om de ontwikkeling te analyseren maar om tot de arbeiders van alle landen te zeggen: **Geen oorlog voor de belangen van welke kapitaalsgroep ook**. Elk bereidheid van de arbeidersklasse om met het kapitaal de oorlog in te gaan, onder welke voorwaarden, onder welke leuze dan ook, betekent een versterking van het imperialisme, een verzwakking van de arbeidersklasse en een vergroting van het oorlogsgevaar. De daadwerkelijke bereidheid van het proletariaat om alleen voor eigen zaak te strijden dringt het oorlogsgevaar terug en brengt nader de mogelijkheid dat de methode waardoor de tegenstellingen binnen het kapitalisme opgelost zal worden niet zal zijn die van de oorlog, doch die van de proletarische revolutie.

Tegen oorlog en godsvrede: proletarische
R A D E N D I K T A T U U R !

(afgesl. 14 lrt.)

* * *

In verband met de uiterst gespannen toestand hebben wij de uitgave van ons blad deze maand een week vertraagd. Wij zullen in't vervolg minstens in elk nummer een, zij het soms kort, buitenlands overzicht brengen. De ernst van de situatie eist een geregeld en grondig onderzoek.

Wij meesten voor ditmaal een behandeling van de belangrijke gebeurtenissen in Spanje achterwege laten. We konden ook nog niet ingaan op de londonse besprekingen. In het Aprilnr. evenwel zullen wij opnieuw de toestand onder ogen zien.

Het is hier wel de plaats te wijzen op de belangrijkheid van het geregeld verschijnen van een blad als het onze. Wij vragen van elke belangstellende Kameraad zijn steun, door het zenden van geld en het leveren van kranten, tijdschriften en brochures.

Steunt dus financieel en materieel "De Arbeidersraad"

A3

B4

A4

B5

A5